

vervullen, en nimmer twee functies tegelijk. Het spreekt vanzelf, dat dit alleen maar doorgevoerd kan worden in een partij, waar alle leden werkende leden zijn en zich niet vergenoegen met de positie van „contribueerende ezels”. (Een bestuurslid van de afd. Rotterdam der C.P. merkte tegenover een partijgenoot van hem eens op, dat deze laatste categorie bestuit noodig was).

Deze toepassing van de centralisatie maakt de leden onzer partij noodwendig tot actieve, strijdbare communisten, die men, onder het voorwendsel „discipline” niet in de luren kan leggen. Ook voor ons geldt het fiere antwoord van de delegatie der I.W.W. aan de politie, toe deze vroeg: wie zijn uw leiders? en ten antwoord kreeg: *Wij zijn allemaal leiders!*

Een tweede steen des aanstoots voor onze anarchisten is het marxisme. Marxisme is voor hen synoniem met dogmatiek. Het bewijst alleen, dat zij van het marxisme niets begrepen hebben, zoo zij ooit al eenige studie er van gemaakt hebben. Omdat de sociaal-democraten en de parlementaristen een caricatuur van het marxisme gemaakt hebben, daarom deugt voor hen het marxisme niet. Hierin stemmen zij volmaakt overeen met onze burgerlijke critici, die het marxisme eveneens dogmatiek noemen.

Het fiasco der tweede en derde internationale vindt zijn oorzaak juist daarin, dat zij den bodem aan het marxisme verlaten hebben.

Daar onze opvattingen en maatschappij-beschouwing, ondanks veel overeenkomst, toch weer zoo ver uiteen, kan loopen, komt omdat zij, de anarchisten, niet his torisch-materialistisch hebben leeren denken, of in hun koppigheid het niet willen. Zij gaan uit van de natuur d.w.z. zij zien de mensch als een product van de natuur alleen, en niet van de maatschappelijke omstandigheden. Daardoor komen zij ook niet boven de gewone, maar verlichte burgerman uit, die meent dat de filosofie het verlossende woord gesproken heeft.

Een typisch staaltje van hetgeen wij hier zoo juist zeiden, levert het nieuwe anarchistische maandblad „Alarm”, onder leiding van Constandse. Een uitstekend motto aan den kop van het blad zoo zijn: „Van dik hout zaagt men planken”, wat er wordt gedicht in gezaagd. Ook de K.A.P. moet, ondanks haar priële jeugd en onschuld er direct aan gelooven en wordt zonder veel vijven of zessen in een niet-oppositie en een wel-oppositie gezaagd. Maar desalniettemin genieten wij in de rubriek „Uit de pers” (het lijkt tusschen haakjes wel een citroenpers) toch nog de eer even onder Constandse's vlijmscherpe mes genomen te worden. Helaas! kameraden — wat blijft er van ons over! Niets, absoluut niets, tenzij men zwendel nog iets kan noemen.

Neemt dezen spiegel en aanschouwt je huichelachtige tronies:

„De Kommunistische Arbeider” voert radicale oppositie tegen C.P. en vakorganisaties. En 't is toch alles zoo weinig principieel. De dogmatiek van een reeds lang overwonnen economisme, getooid met den naam „Historisch Materialisme”, viert hoogtij! Het is de oude S.D.P. herleefd. 't Anarchisme is de roode lap. Centralisatie en staatsverovering. Het is in de K.A.P.-Nederland de oppositie van een partijje tegen een partij. Zwendel.

We kunnen het er voorloopen mee doen. Constandse snapt zeker niet, dat wat hij voor een herleving van de oude S.D.P. aanziet niets anders is dan het zich baanbreken, trots alles, van het revolutionaire marxisme.

Maar hoe benijdenswaardiger is het lot van den burgerlijken schrijver Wells en hoe gaaf en ongeschonden komt hij uit onder het wapen van de kritieke kritiek der kritische kritiek:

Dit „Rusland in de schaduw” van Wells, geïllustreerd met foto's, is zeer onderhoudend. Wie zijn stijf kent, weet welke rake dingen Wells zeggen kan. Zoo ook hier over Marx en bolsjewisme. Zijn statistieken vooral zijn leerzaam.”

Deze reclame voor de rake Wells met zijn foto's schijnt zoo gelicht te zijn uit een prospectus van de firma Bolle of Gebr. Grauw.

De voorkeur voor burgerlijke cultuur spreekt ook duidelijk uit de „bespreking” van het boekje van dominee Klaver:

A. Klaver: *Harmonische en Onharmonische Levens*. Studies over Goethe, Rolland, Nietzsche, Multatuli, e.a. Leerrijk en belangwekkend.”

Commentaar overbodig.

Even alarmerend door de pure burgerlijke ideologie die er uit spreekt is de rest van den inhoud.

Heeft men zich met een beetje goeden wil door de „Binnenlandsche” en „Buitenlandsche kroniek” heen gewerkt, dan komt men aan het eind tot het alarmerend besef, dat men nog net zoo wijs is als aan het begin.

Als een soort schadevergoeding krijgen we dan een artikel over „de Internationale der Gedachte”. Daarin wordt ons verteld, hoe noodzakelijk het is, dat de arbeiders wat meer van kubisme, futurisme, expressionisme en god-weet-wat-voor andere ismen weten. Blijkbaar is hier een uit zijn evenwicht geraakte artist aan het woord, die deze uitingen van verval der cultuur van de ondergaande burgerlijke wereld als de kiemen der proletarische cultuur beschouwt.

't Is toch allemaal zoo principieel. En tusschen al deze pennevruchten van verwarring en eigengereidheid vinden we dan citaten van burgerlijke intellectueelen als Nietzsche en Ibsen. Zoo blijf, dit van Ibsen, den vertolker bij uitnemendheid van het bourgeoisie-pessimisme:

„De Staat heeft zijn wortel in den tijd, hij zal ook zijn top in den tijd hebben. Daar zullen grotere dingen vallen dan hij: alle godsdienst zal vallen. Doch de moraalbegrippen, noch de kunstvormen hebben een eeuwigheid voor zich.”

Het is misschien vreemd, maar met wat in de twee laatste zinnen gezegd wordt zijn wij het eens, *omdat wij het niet in een begrip, of in een fictie, doch in de maatschappelijke verhoudingen, in het productieproces.* Maar wil de redactie van „Alarm” ons eens aantonen, *waarom* godsdienst, begrippen en vormen geen eeuwigheid voor zich hebben? Zonder dat vervloekte Historisch Materialisme zal ze dat toch niet kunnen.

„Kleinigheden.”

Waarschijnlijk te zien zijn: toevallende armoede enerzijds, dito rijkdom anderzijds, kolonisatie van Europa door Amerika.

In Pruisen is het sterftecijfer voor kinderen beneden de 15 jaar 27,6 procent.

Hugo Stinnes heeft van de erfgenamen van baron Kierschner de suikerfabriek van Rohrbach bij Brunn gekocht voor 25 miljoen tsjechische kronen. Over den aankoop van een andere groote raffinaderij bij Olmitz wordt nog onderhandeld.

De sterke prijsstijging van den laatsten tijd in Duitsland blijkt het best uit het *index-cijfer voor levensbenodigdheden*, dat van Maart tot April, dus in één maand, van 2639 tot 3175 is toegenomen. Voor voeding alleen zijn deze cijfers 3602 en 4356, zoodat hier de stijging nog iets sterker is.

Maatschappij „Houtvaart” keerde in de jaren 1915 tot 1919 in totaal 240 % dividend uit.

In de afgelopen week werd in Oostenrijk met het bouwen van verschillende nieuwe fabrieken begonnen, voor een deel met buitenlandsch kapitaal.

In 1914 kostte een paar schoenen aan den Duitschen arbeider 14 uur en een pak 60 uur arbeid. *Thans zijn dit resp. 34 en 200 uur.* (Leipzig op het I.V.V. congres te Genua).

Te Genua heeft de Italiaansche minister de Facta aan de leiders der delegatie een feestmaal aangeboden. De leiders van alle delegaties waren aanwezig. De Russen waren keurig in rok met een rood sowsjetvlaggetje in het knoopsgat. Het moet aan tafel in het begin nogal stijf geweest zijn. De Duitschers waren een tijdlang geïsoleerd.

In 1913 bedroeg hier te lande de directe belasting Fl. 10,90 per hoofd der bevolking, in 1921 Fl. 47,-. De indirecte belasting (belastingen op verbruiksartikelen, etc.) bedroeg in 1913 per hoofd Fl. 16, —, in 1921 echter Fl. 46,50.

De onderhandelingen over een lening van 100 miljoen dollar aan de Joego-Slavische regering (het vroegere Servie met omliggende landen) door een Amerikaansche bankgroep hebben tot gunstig resultaat geleid. De reinte bedraagt 8 %. De Amerikaansche groep heeft de controle verworven over de staatsmonopolies. (Dit kan Troelstra in 2'n ooren knoope!).

Uit Essen (Duitsland) wordt aan de N.R.Crt. geseind:

De Linke Hoffmann Werke A.G. behaalden in het afgelopen boekjaar een brutowinst van Mk. 225.736.000, tegen Mk. 12.816.000 in het voorgaande jaar. Het nettowinst-saldo bedraagt ruim 37 miljoen Mark tegen ruim 8 miljoen in het jaar te voren.

Wijnkoop komt sprookjes vertellen

Dagen lang had het eedele orgaan van de firma Wijnkoop, van Ravesteyn & Co. zijn lezers kundig gemaakt van het heugelijke feit, dat het hoofd van genoemd firma, tevens propagandist voor Philip's gloeilampen, wel zoo goed zou zijn, om voor de Rotterdamse arbeiders over Genua te komen spreken. Juister ware het geweest, te vermelden, dat hij sprookjes kwam vertellen.

Men moet telkens weer verbaasd staan, over de enorme brutaliteit, waarover dat heer beschikt, om voor volle zalen met denkende menschen, de feiten zoo te verdraaien, dat zij ze nog voor feiten aannemen en dan naar huis gaan, vol bewondering over het redevol talent van dezen would-be Marxist. In tegenstelling tot zijn defenitief van Ravesteyn, die altijd dor, droeg en zakelijk is, vermaakt hij het niet, op de hartstochten en sentimentaliteit van zijn geachte heurders te werken, hun hoofden met zijn fraseologie te vullen.

Zooeven verschenen:

De Organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat.

gischen wij te bedwelmen en ze zoo ontogenkelijk te maken voor de argumenten zijner tegenstanders.

Ook op de bewuste vergadering over Genua was Wijnkoopman bijzonder scheutig met zijn waar en blijken het applaus vond een groot deel van de clientèle deze bijzonder lekker. Geen wonder, het eene oogeblik krijg je permissie van den grooten leider om net zoo reformistisch te zijn als de „gelen” en het andere oogeblik word je geprezen als goede revolutionairen. En welk een verscheidt opent zich op deze wijze niet? Je kan zoo, maar je kon ook anders; aan ruimte ontbreekt het je waarlijk niet! Als de groote leider van de kleine sectie der Derde Internationale je vertelt, dat Genua de grootste stap voorwaarts is die het internationale proletariaat ooit heeft gedaan, omdat de Russische diplomaten met die van het wereldkapitaal geen confereren, dan zou je met deze troostende gedachte reeds naar huis kunnen gaan, in de blijde verwachting, dat je niets behoeft te doen, dan „Rusland stemmen” terwijl je je eigen kapitalisten met rust kon laten. Deze laatste wachten nog slechts op het ogenblik, waarop zij door de Tsjitsjerines definitief verslagen worden. Natuurlijk moet deze „actie” ondersteund worden door het „eenheidsfront”.

Deze redevolgende wij bracht sommige der „geachte toeheurers” zoo in extase, dat ze alles vergeven en vergeten wilden. Maar op den bekenden Ooykaas had het zoo'n bedwelmende uitwerking, dat hij op de wijze van alle dronken kerels tegenover een interrupterende partijgenoot van ons handtastelijk begon te worden, vanwege het saboteeren van de eenheidsfront.

Wij vinden het waarlijk zonde van onze ruimte om al de enormiteiten van Wijnkoopman te verleveneren. Het zij voldoende te vermelden, dat deze wijncratie behalve de katers, die er op zullen volgen, nog een staartje zal hebben.

Na ons debat, dat zijn uitwerking niet miste, hebben wij Wijnkoop uitgenoodigd voor een debatvergadering met Gorter, die hij aannam met den theatralen uitroep: „Vergadering, er wordt mij gevraagd om met Gorter te debatteren. Maar wij hebben hem al zesmaal op onze congressen genoodigd!”

De goeiard! Gehoord zij hij, die er kwaad van denkt.

Onze Brochures.

- Het Communistisch Manifest 20 Cts.
- De Grondslagen van het Communisme 25 „
- Het Historisch Materialisme 40 „
- Klassemorale 10 „
- Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 35 „
- De Wereldrevolutie 25 „
- Staat en Revolutie, door N. Lenin 40 „
- Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij 25 „
- De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) 20 „
- De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat 12½ „
- De Sowjet-Regering en de 3e Internationale over slechtouw der Intern. bourgeoisie 20 „
- Open brief aan Lenin 25 „
- Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum. Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.

REDACTIE: Rotterdam
Oostzeedijk 352a
ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs fl.50 per halfjaar. Losse Nummers . . 5 Cent

Uit de Internationale.

Onze Deutsche Broederpartij ontving van de Russische Links-Communisten het volgende schrijven:

Aan onze broederorganisatie, de K.A.P.D. ter publicering.

Partijgenooten!

Hoewel wij Uwe organen als de eenige oriënteringsmiddelen niet regelmatig ontvangen, zijn wij toch in staat om ons aan de hand van de gekregen exemplaren een idee te vormen over de taak, die de K.A.P.D. zich gesteld heeft.

Wij begroeten met vreugde den eersgezinden wil om te geraken tot de oprichting van de Vierde Internationale, het ware proletarische krachtcentrum der revolutie. Wij, Russische genooten, zien hier juist in Moskou de levende en dringende noodzakelijkheid, ja de onontbeerlijkheid in van de oprichting der Arbeiders-Internationale, om de eerlijke revolutionairen, de werkelijke communisten een organisatie te geven, die zich door de kapitalistische internationalen niet laat doodrukken, maar met veerkrachtigen fred en helder begrip van den juisten weg op het doel afgaat.

Indien heden nog maar een klein gedeelte der arbeidersklasse de taktiek der K.A.P.ertijen als de juiste erkennen, dan is haar moed, om thans direct tegen de in het opbouwwater verpeste internationalen en hunne secties op te treden, niet een teken van ongerechtvaardigde koonheid, maar integendeel de sterke uitdrukking harer wil om de hoofden der arbeiders te verhelderen en hun activiteit te verhoogen. Al kan dit laatste nog niet dadelijk een positief karakter aannemen, wij Russische genooten, die zich bij u aansluiten en de sociaaldemocratische koopmans-C.P.R. hebben verlaten, zijn blij bij u en plaats te vinden. Wij hopen nu, dat gij thans met energie de internationale verbinding uitbouw en ons uitvoerie op de hoogte wilt houden.

Groep van Rev. Links-Communisten (K.A.P. Rusland).

De revolut. Links-Communisten van Rusland

over de beginselloosheid der (Russische) arbeidersoppositie en over de noodzakelijkheid van de oprichting der Komm. Arbeiders-Partij van Rusland.

Lang vóór het elfde congres der Russische C.P. verklaarde zich reeds de groep van revolutionaire links-communisten van Rusland voor de Kommunistische Arbeiders-Partij ter onderscheiding van de Communistische Partij van Rusland. Deze groep veronderstelde, in verband met de oppositie onder de arbeiders, dat deze breede, in oppositie zijnde arbeidersmassa's op het elfde congres in de mogelijkheid zouden verkeeren daar alle vertegenwoordigd te zijn en er vrije meningsuiting zouden hebben, en ook dat zij (de arbeiders) na het congres hun invloed zouden kunnen laten uitoefenen op de inwendige en uitwendige politiek der Russische C.P. Dit was echter niet het geval. De arbeidersoppositie werd met alle gemeene, administratieve en demagogische middelen gegeeseld, wat door het congres — in overeenstemming met het partijbestuur — werd goedgekeurd. Dit kon gebeuren, omdat het congres juist het kind was van die schandelijke en ziekelijke opvoeding door de vooraanstaanden, die de naam en het crediet der proletarische klasse misbruiken en

alsook met de op hun standpunt staande partijen en groepen van linkscommunisten,

Op, genooten der oppositie, tot den revolutionairen daad tegen elk opportunisme en wederopbouw onder huichelachtige communistische fraseologie.

Groep van de Revolutionaire Links-Communisten (K.A.P. Rusland).

Waarom „Genua” niet geslaagd is en waarom „den Haag” niet slagen zal.

De zooveelste poging, om de tegenstrijdigheden tusschen de verschillende kapitalistische machtsgroepen te lossen en een gemeenschappelijke basis van uitbouw der arbeidende klasse te vinden, is voorlopig mislukt. De machtigen dezer aarde, te Genua bijeen-geroepen door den oppersten zaakwaarnemer der Britsche uitbuiters, hebben hun biezen reeds gepakt, heb-bende na ampele besprekingen vastgesteld, dat in den Haag door „deskundigen” getracht zal worden om te slagen in wat te Genua nog niet bereikt kon worden: de vorming van een vastaanengesloten front van het wereldkapitaal tegen het internationale proletariaat.

Het struikelblok was Rusland, niet in dien zin, dat zijn vertegenwoordigers niet bereid waren om aan de vorming van dat eenheidsfront mede te doen, maar omdat zij van hun kant nog niet genoeg water in hun wijn konden doen. Zij hadden opdracht van Moskou, om de nationale belangen van Rusland te Genua te behartigen. De Russische regering begreep niet of wilde niet begrijpen, dat de vertegenwoordigers van het West-Europeesche kapitaal daarvoor niet naar Genua waren gegaan. Het kapitaal bevindt zich in zijn doodscrisis en het wil zijn leven zoo lang mogelijk rekken; als het kan zonder Rusland, maar nu gebleken was, dat het zonder Rusland niet gaat, wil het voor zijn „hulpactie” ten minste zooveel mogelijk hebben, vooral garanties.

Toen op de conferentie bleek, dat Rusland nog niet „beschaafd” genoeg was om met de roovers mee te doen, besloot men elkander in den Haag weer te ontmoeten. De Russen mogen dus wel spoedig maken, dat ze als nette lui in de deftige residentie van de „bakemat der vrijheid” verschijnen, anders mogen ze het stervende kapitalisme nog niet eens bijstaan in zijn wanhopige pogingen, het veeg lijf te redden. In de bourgeoisie-pers zegt men dat natuurlijk fatsoenlijker en de ster-correspondent van de N. R. Crt. drukt zich over de noodzakelijkheid van „Den Haag” na de mislukking van „Genua” op de volgende keurige wijze uit: „De voortzetting in den Haag heeft dan alle recht van bestaan. Hoe diep en wijd de kloof ook lijkt tusschen het Russische en Fransch-Belgische standpunt, zoodra zij in getallen en bepalingen kan worden uitgedrukt, moet eraan worden gewerkt om haarte over-bridgen. Hiermede zij niet gezegd, dat dit gemakkelijker in zijn werk zal gaan. Het klinkt misschien paradoxaal, maar een groote moeilijkheid schijnt juist, dat beide partijen niet rotsvast in hun schoenen staan, en geen zuiver standpunt innemen. De Russen zijn niet oprecht in de verdediging van hun communisme. Zij willen zooveel mogelijk opofferen van de werkelijkheid, als de schijn van communistisch stelsel maar kan worden gered. In hun bitteren strijd voor erkenning, schijnen zij soms hun tegenstanders te willen toeschreeuwen: Zie dan toch dat wij alles willen geven, als gij ons onze terminologie en de uiterlijke vormen laat”. Maar de tegenpartij staat al evenmin sterk. Zij heeft niets in te brengen gehad tegen de onttegeningen, die de agrarische hervormingen in verschillende nieuwe staten hebben meegebracht. Wat erger is, Frankrijk heeft, als alle anderen, Letland de jure erkend, en toegelaten in den volkenbond, ofschoon daar de vreemdelingen, door onttegening op groote schaal, in den ruwsten vorm, zonder vergoeding, volstrekt niet minder zijn beroofd dan in Rusland. Wij allen begrijpen zeer wel de grotere bittering tegen de Sowjet-regering, wij beseffen dat de afschuwelijke dingen, die zij gebeurd,

daaraan geenszins vreemd zijn. Maar juist dat door elkaar halen van beweegredenen, die wel en die niet worden genoemd, deze morele bezwaren, onder financiële viag bezworen te markt gebracht, en deze financiële bezwaren, halfbewust met morele grieven gekruist, vormen met elkaar allerminst den grondslag voor een duidelijke en sterke houding. Hoe meer gevoelsdingen insluipen in een geschil, dat schijnbaar over praktische dingen loopt, des te moeilijker wordt de oplossing.

Toen men de Sowjet-regering op voet van gelijkheid uitnodigde naar Genua, had de conferentie reeds haar hoofdhoed bereikt: Het begin te zijn van de betrekkingen der westelijke staten tot Rusland. Men kon de Sowjet-regering links laten liggen; dan erkenne men haar niet. Op het oogenblik, dat men ging vragen, hoeveel zij over had voor erkenning, en haar uitnodigde, daarover te onderhandelen, had men haar feitelijk reeds erkend. De rest is negotie! Dat handelszaakje zal niet zoo heel gemakkelijk gaan. Eigenlijk moet men het waardeeren in de Russische onderhandelaars, dat zij heel erg tegenstribbelen bij het op zich nemen van verplichtingen, en dat zij niet er-maar-op-los beloven. Dit is een betere moraal, dan die de bolsjewiki wel eens hebben aangehangen: dat het doel de middelen heiligt. Het is trouwens een bankroetverklaring van hun kant. Zij erkennen daarmee, dat het oude, economische stelsel nog muurvast staat, en dat alle verplichtingen, die men voor de toekomst op zich neemt, nog met de maaisiat van dat stelsel moeten worden gemeten. Zij zijn hieden die zich terugtrekkend verdedigen. Men weet, dat de verdedigende terugtocht is de grootste kracht der Russen; daar openbaart zich de volle taaiheid van hun berustende, maar onknakbare natuur. Die strijd zal nu in den Haag worden voortgezet. Hij zal zeker langdurig zijn en misschien hevig, maar te minder zenuwshokkend, naarmate men het ware karakter ervan te duidelijker onder oogen ziet. Als er geen ongelukken gebeuren, veroorzaakt door paniek of ongeduld, moet men ten slotte tot een overeenstemming komen, omdat wat op een gehaaste, luidruchtige en van dramatische affecten wemelende conferentie onoplosbaar is, een vrij eenvoudige, zij het ook langzaam werkend proces kan blijken in commissoriale onderhandelingen. Eens moet er een modus vivendi worden gevonden tusschen Rusland en het Westen. Zelfs al zou dit in den Haag niet lukken, toch is die bijeenkomst een onmisbaar stuk weg erheen.

De man voegt er nog aan toe; men moet er op rekenen, dat de Russen uiterst langzaam in hun politiek zijn. En ziet, alsof zij hem wilden toonen, dat zij zich ook in dit opzicht hadden gebeterd, haasten de „Russen“ zich, een wetsontwerp aan te nemen, dat bedoeld was om de laatste hinderpaal voor de „hulpverleners“ weg te nemen. Men leze als bewijs hiervoor slechts het volgende bericht:

„Op dezelfde zitting van Het Centraal Uitvoerend Comité, waarin Kairin zijn verslag over den hongersnood uitbracht, verdedigde Koerski het wetsontwerp, regerende den grondslag van het eigendomsrecht. In dit wetsontwerp wordt aan alle burgers, die niet door gerechtelijke uitspraak onbevoegd zijn verklaard tot het uitoefenen van eigendomsrecht, het recht toegekend van organisatie der nijverheid en handelsondernemingen. *Hun eigendomsrecht wordt door de wet beschermd.*”

Het wetsontwerp erkent de volgende rechten.

1. Het eigendomsrecht op gebouwen, die niet voor gemeentediens bestemd zijn;
2. Het eigendomsrecht op fabrieken en productiemiddelen, op goederen, die niet door speciale bepalingen aan het vrije verkeer onttrokken zijn, kapitalen, voorwerpen van huiselijk gebruik, etc.;
3. Het recht van verpanding en beleening van dergelijk bezit;
4. Het recht van erfplating voor dergelijk bezit, zoo volgens testament als volgens de wet;
5. Patentrecht, auteursrecht, recht op handelsmerken, etc.

Het wetsontwerp bevat voorts een aantal punten omtrent contracten, verbintenissen, verplichtingen, enz. *Na een korte discussie is het wetsontwerp met algemeene stemmen aangenomen.*

Hieruit blijkt dus, dat er thans geen enkel verschil meer bestaat tusschen Rusland en de overige kapitalistische staten van Europa wat betreft den grondslag der burgerlijke orde. Het zal dus niet hierop zijn, dat de bijeenkomst van den Haag zal stranden. Maar alvorens aan te toonen, waarom ook den Haag niet zal slagen, willen wij er nog even op wijzen, welke demagogische middelen de kiadschrijvers van „De Tribune“ gebruiken om de goedgevoelige arbeiders diets te makken, dat Rusland nog altijd rood is en op de conferentie van Genua het wereldproletariaat vertegenwoordigde. Schrijvende over Genua, beweren deze heeren het volgende:

„Maar de fout in het plan, waarop het dan ook gestrand is, was deze: Rusland was geen kapitalistische staat, het wenschte zich niet door de herbouwers te laten plukken, en het kon zulks weigeren, omdat het, ondanks al zijn ellende, meer is dan een bankroete kapitalistische staat.“

En over den Haag heet het in het Tribune-jargon: „Het is van belang te bedenken, dat dit (n.l. een conferentie van deskundigen in den Haag) een denkbeeld is van de Russen, door de Westersche mogendheden tot onherkenbaar wordens toe vermindert van belang, omdat men er de opbeurende gedachte uit kan putten, *ook ook het proletariaat op het historisch noodzakelijke oogenblik de krachten in zich blijkt te vinden, noodig om zijn politiek te voeren.*”

Hieruit moet dus volgen, dat wij het proletariaat met de Haagse conferentie zouden moeten feliciteeren. Wij vreezen echter, dat indien wij daartoe overgingen, wij binnen korten tijd in een of ander krankzinnig-gesticht zouden worden opgesloten, niet door de bourgeoisie, maar door de proletariërs. Want grotere hoop aan onze klasgenooten is niet denkbaar.

Doch Genua is niet alleen op Rusland gestrand. *Als financiële conferentie moest het mislukken eozal het Amerikaanse kapitaal er geen werkzaam aandeel in nam.* Men heeft de Vereenigde Staten nu ook naar den Haag uitgenoodigd, maar aan de overzijde heeft men niet veel lust zich nog dieper in de schulden te steken, zoolang de Europeesche bankroeters de oude schulden niet betalen. Te verlangen, dat zij een streep door de rekening halen is, van kapitalistisch standpunt, waanzinnig, want ook de V.S. hebben de enorme sommen, die zij den Europeesche Staten geleend hebben om den frissen, vroolijken krijg te voeren, door binnenlandsche leeningen moeten opbrengen. Worden deze niet betaald, dan moeten de Vereenigde Staten hun bankroet aankondigen of zich ter wille van hun schuldenaars in weer nieuwe schulden steken. En dat terwijl de oude schulden reeds in de miljarden loopen.

Maar Europa heeft niet alleen nog niet zijn schulden aan zijn geweldigen schuldeischer Amerika betaald, het heeft nog niet eens de rente er van voldaan. De Europeesche overwinnaars moeten, willen zij deze rente opbrengen, het overwonnen Duitsland steeds meer uitpersen en dit laatste moet, wil het kunnen „wiedergutmachen“ de buitenlandsche markten overstroomden met zijn voortbrengselen, waardoor in die landen ongekende werkloosheid heerscht.

En alternatief is er dus niet, hoe zou den Haag dit kunnen brengen?

Dr. W. van Ravesteijn als Kijvende Kok.

Dr. W. van Ravesteijn heeft ruzie met de S.D.A.P. gekregen over een geval, waarin zijn bekwame partijgenoot B. C. hem te hulp is moeten komen. Het ging er over, dat de heer Dr. W. van Ravesteijn, de erkende parlementariër van de Tweede Kamer en den Rotterdamschen gemeenteraad, in zijn vrije uren ook bestuurder van de C. P. afdeling Nederland van de derde Internationale — een en ander om in de tale des Doctor van Ravesteijn's te schrijven — 't ging er om, zeggen wij, dat deze doctor, werkzaam in genoemde raad, een van zijn bekende onhandigheden beging en een verhooging van de uitkeeringen aan de werklozen in Rotterdam voorstelde „op de basis van ten minste de Amsterdamse regeling“.

Amsterdam! De stad, waar Wibaut wethouder is, als basis, al is het dan ook „ten minste“, in ieder geval wordt de regeling daar als basis voorgesteld door een communist, een man van het revolutionair parlementarisme.

Is het wonder, dat de gehate concurrente, op het gebied van parlementarisme, de S.D.A.P., dit waardevolle bloempje plukte en er zich in verknouterde, dat de winkel van daarover, die onder een andere firma dezelfde waar gaat verkoopen als zij, deze waar nu ook gaat aanrijzen door ze met de hare te vergelijken. Wij zeiden reeds, dat Dr. W. van Ravesteijn's partijgenoot B. C. hem toen te hulp is gesnel; doch eigenzinnig en betweterig als de doctor nu eenmaal is, was hem dit al genoeg. Hij meent als echte parlementariër de dingen, die geschied zijn *veeg te kunnen praten*, zelfs zijn eigen kostelijke blunders.

Een stukje in de Rotterdamse „Voerwaarts“ over hetzelfde geval pakt hij in de „Tribune“ van 3 Mei aan, als een geschikt voorwendsel om de leiding der verdediging van B. C. over en zelf in handen te nemen. En hij vergeet daarbij, zooals wij meer met hem gebeurde, dat er van den doctor niets anders over blijft dan een kijvende kok, die de door deze gebruikelijke scheldwoorden als ezel, schavuit en zoo wel weet te plaatsen en daarbij in zijn zucht, om de keukenmeid

te nemen, ons komt vertellen hoe de zaak eigenlijk in elkaar zit en hierop noermt, dat hij en de zijnen „deden, wat feitelijk de S.D.A.P. had moeten doen, dech wat zij verzuimde“, iets wat wij reeds langen tijd hebben beweerd, maar dat van de zijde der parlements-communisten dan steeds werd geloofend. Nu zegt de doctor het echter zelf, en zullen zijn volgelingen het toch wel willen aannemen?

En hij voegt er nog het volgende aan toe: „Waerlijk niet voor de eerste maal, dat zoo iets geschiedt. Het zal, vreezen wij, ook de laatste maal niet zijn.“

Inderdaad, doctor, dat vreezen wij ook. Meer nog, wij vreezen het niet alleen, wij weten het wel zeker, heel zeker, want het reformisme, tezamen met de baantjesjagerij in de C. P., zullen er vanzelf toe leiden.

Opbouw of Revolutie?

In een vorig artikel stelden we in 't licht, dat Duitsland en Oostenrijk aan den vooravond vaneen industriele crisis staan. Deze zal ontstaan door onvoldoende afzet op de wereldmarkt en door de vreeselijke duarte op de binnenlandsche. Het Duitse proletariaat gaat dus een geweldige werkloosheid tegemoet.

In de N. R. Crt. lezen we, dat de Hollandsche prof. Verrijn Stuart in Leiden van het slag van de werkeloosheid. Afgezien van zijn voor ons zoo belachelijke beschouwing over de oorzaak der werkeloosheid, bevat zijn rede een uitstekende waarschuwing aan het proletariaat. De crisis zit hij komen. „Zoodra de oplossing van het vraagstuk der stabilisering van de markt met krachten zal worden aangevat, zal het Duitse bedrijfsleven een ontzaglijke crisis hebben door te maken, welke met omvangrijke werkloosheid gepaard zal gaan.“

Dit geldt dus speciaal Duitsland. Wat hij de huidige werkloosheid over de heele wereld in 't oog, dan toont hij aan, dat deze werkloosheid van heel ander karakter is, dan die in vroegere perioden. Vroeger was de werkloosheid tijdelijk, nu is ze blijvend. Omdat het nu van heel ander karakter is, moet het ook anders behandeld worden. Vroeger was werkloosheidsverzekering nuttig, nu betekent handhaven van werklozenonderstand uit overwegend openbare middelen „een verscherping van de oorzaken van het economisch verval.“

De vier miljoen proletariërs, die op 't oogenblik in Europa werkloos zijn en de 5 miljoen uit Amerika, en de honderdduizenden, die er straks nog bij komen, weten nu waaraan ze zich te houden hebben. Want Verrijn Stuart heeft het in alle teederheid van zijn bourgeoisie-gemoed gezegd: „En wij nu eenmaal de oorzaken van daling van het volksinkomen thans niet van snel voorbijgaande aard zijn, helpt het niets, zich, door werklozenuitkeeringen, te blijven voortgoochelen, dat dit wel het geval is.“

Kort gezegd: Deze miljoenen proletariërs kunnen verrekken.

't Spreekt vanzelf, dat de rest van 't proletariaat, dat in de gratie van de bourgeoisie in 't leven mag blijven, om haar aan haar millioenen te helpen, niet op de weelderige voet mag voorleven, als heden het geval is. „Een algemeene verlaging van het levenspeil is niet te ontgaan.“ „Het is uitgesloten, de geldloosheid te handhaven op een peil, dat voor de arbeiders dezelfde som van behoeftesverdediging dekt, als hun vóór den oorlog verzekerd was.“

Kort gezegd: Wie niet 't voorrecht heeft te verhongeren, moet werken voor een beestachtig bestaan.

Zoo is de zaak. Deze professor van 't barbarendom, dat we bourgeoisie plegen te noemen, toont onomwonden, wat kapitalistische opbouw beteekent.

Een ontzettende schuld laden de 2e en 2½e Internationale op zich, door aan deze opbouw mee te doen. En de vakbonden van alle schakeering. En Rusland en de 3e internationale. Zij allen doen mee aan de opbouw. Aan 't wegsterven van miljoenen proletariërs eenzijdig, aan verpauperisering van de rest.

't Proletariaat zal zich verzetten, zooals 't zachtmoedigste weest zich verzet in levensnood. 't Proletariaat moet komen tot revolutie, tot opstand. Revolutie zullen niets baten. Aan ons daarom de taak, te trachten uit de revolutie de revolutie te doen groeien, onder de leus:

ALLE MACHT AAN DE RADEN.

Het proces te Moskou.

Een lezer van ons orgaan zond ons over deze kwestie het volgende schrijven:

„Hoe is, gezien de reeds bijna volkomen inlijving van Rusland bij het internationale kapitalisme en de daaruit voortvloeiende economische en politieke tactiek van de Russische regering, de houding van de

Russische regering tegenover de sociaal-revolutionairen (procès, etc.) verklaren?

Moet dit worden opgevat als een revolutionaire schijnmanoeuvre of als een *zelfs niet kunnen duiden* van reformistische propaganda, met als gevolg reformistische eischen van het proletariaat, die natuurlijk ook de Russische regering niet in vervulling kan doen gaan? Of is het angst voor een strijd om de politieke macht met de reformisten?

Misschien zijn deze vragen belangrijk genoeg, om er in de K.A. op te antwoorden. „Ik begrijp de houding van de Russische regering in deze zaak niet.“

Inderdaad zijn deze vragen belangrijk genoeg om er op te antwoorden. Want ook hier gebruiken de parlementscommunisten het proces tegen de sociaal-revolutionairen te Moskou als middel om de goedgevoelige arbeiders te misleiden en als bewijs, dat de Sowjetregering wel degelijk nog revolutionair is. En deze vragen zijn ons daarom een welkome gelegenheid om de demagogen te ontmaskeren.

De inzender heeft, de vragen stellende, ze gedeeltelijk ook al beantwoord. Wij gelooven echter niet, dat het zoozeer vrees is voor reformistische eischen, dan wel het natuurlijke verlangen van elke „regering“ om zich zoo lang mogelijk te handhaven. Toegeeflijkheid in te groote mate, maakt naar buiten meestal den indruk van zwakte. Het is in deze zaak vooral een kwestie van prestige, van overwicht. Wij zien hier in het groot, wat wij verleden jaar zoo duidelijk zagen in het kikkerlandsche C.P.'je hier: handhaving van de leidersdictatuur ten koste zoo noodig van alles, ook van principe.

De houding van de „Sowjet“regering tegenover de zich thans vormende K.A.P. van Rusland zal geen andere zijn. Bij oppervlakkige beschouwing lijkt het dan, dat de K.A.P. en de sociaal-revolutionairen eigenlijke hetzelfde willen, omdat zij opponeeren tegen de Russische regering. Demagogen van het slag Wijnkoop-van Ravesteijn maken dit de arbeiders dan ook wijs. Maar niets is minder waar, want de sociaal-revolutionairen streven naar de burgerlijke democratie en de K.A.P. naar de proletarische, dus werkelijke democratie, die hoe gek het ook moge klinken — hetzelfde is als proletarische dictatuur. Maar de Sowjetregering wil nog het een, nog het ander, zij wil de partijdictatuur handhaven; hetgeen met communisme niets te maken heeft.

Intusschen, al wil de S. Reg. dan ook geen democratie, op den duur zal zij zich toch niet langer kunnen verzetten tegen de invoering van de burgerlijke „democratie“. De grondslag voor kapitalisme is in Rusland gelegd en wordt eiken dag steviger. Het historisch-materialisme leert ons, dat dan ook de culturele en politieke bovenbouw dienovereenkomstig zich vormen moet. Dit gebeurt dan ook, door wetswijzigingen, het opheffen van de buitengewone commissie en het verlaten van de verdedigers der angeklaagden in dit proces, om naar Moskou te komen.

Verder moeten wij niet vergeten, dat het hier een proces betreft, dat wel een politiek karakter draagt, maar dat de afloop er van, van weinig invloed zal zijn op de politieke en economische ontwikkeling van Rusland. De Russische regering handelt geheel in overeenstemming met de belangen van het overgrote deel der bevolking en zoolang zij dat doet, zal het verzet tegen haar handelingen van weinig of geen betekenis zijn. Maar wij voegen er weer onmiddellijk aan toe, dat dit met communisme niets te maken heeft, want de Russische boer verlangt geen communisme, maar handel.

Resumeerende kunnen wij dus zeggen, dat de houding van de Russische regering in deze zaak haar wordt gedictuurd door de noodzakelijkheid om zich en haar aanzien in de oogen van de bevolking te handhaven. Vrees voor reformistische eischen of voor een strijd om de macht met de reformisten mag wellicht aanwezig zijn, maar speelt geen rol in dit proces.

Ten overvloede willen wij er nog op wijzen, dat onze critiek op de Russische regering geenszins insluit, dat wij ons met de mensjewiki en sociaal-revolutionairen solidair verklaren.

S. D. A. P. sche praktijken.

De redactie ontving hierover een stukje van een ambtenaar, hetwelk ook in „De Tribune“ werd opgenomen, maar dat wij wegens plaatsgebrek niet kunnen opnemen. ofschoon wij er wel iets over willen zeggen.

Het gaat over een ambtenaar, die gepasseerd was voor een „hooger rang“ en zich deswege tot zijn geestverwant, den S.D.A.P. schen wethouder Drees wendde. Deze wilde zich niet met het geval bemoeien en liet, toen bedoelde ambtenaar obstinaat werd, hem de deur uitgooien.

Uit dit wereldschokkend feit blijkt alleen, dat er in den Haag twee baantjesgasten aan het bakkeleien geweest zijn. De geachte inzender meent wellicht, dat er een stuk klasserij gestreden werd. Wij verschillen dus met hem van meening.

Ambtenaren, die meenen, dat zij op grond van wat ook „hogere rangen“ moeten bekleden, geven daardoor blijk van klassebewustzijn ganschelijk gespeerd te zijn. Zoodra zij zich van deze mentaliteit bevrijd hebben zullen wij eens nader met hen praten.

Overigens meenen wij, dat de S. D. A. P. sche praktijk van Drees volkomen gelijk was aan die van den bewuster ambtenaar.

Misdaad en straf.

Wij ontvingen een door het „Comité van Actie tegen de bestaande opvattingen omtrent misdaad en straf“ uitgegeven brochure (J. J. Bos, Kinkerstraat 300, A'dam): Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg over Misdaad en Straf, ter recente.

Hoe weinig er ook in staat, elk woord van hetgeen onze vermoorde kameraden over misdaad en straf zeggen, is een aanklacht tegen de geheele zoogenaamde beschaving, tegen de van bloed druipende kapitalistische maatschappij en de huichelachtige burgerlijke „orde.“

Naast de van diep inzicht getuigende woorden van Liebknecht vinden wij in deze brochure de hartstochtelijke oproep van Rosa L. aan de arbeiders, om op te komen niet alleen voor de politieke gevangenen, maar ook voor de andere slachtoffers van de misdadige wanorde, die zich burgerlijke orde noemt. Het is vooral de eerbied voor het leven, die haar afstraffing van den doodstraf doet eischen. Waarom talm men daarmee in de arbeiders- en soldatenraden? vraagt zij. Men schijnt haar daar nog steeds het antwoord schuldig te blijven. En voor Rosa L. is de revolutie in Duitsland een teleurstellend gebeuren, wat vooral uitkomt in haar klacht: „Ach, wat is deze Duitse revolutie... Duitisch!“

Dat de misdaad, zooals Liebknecht het uitdrukt, *alleen met sociale middelen* bestreden kan worden, door opheffing van hare oorzaken, door het stoppen van haar bronnen, door bestrijding van de ellende in al hare vormen, van onwetendheid en verwaarloozing, door *vermeerdering der zelfstandigheid*, der vrije energie en van het openhartig zelfgevoel, zelden is de waarheid hiervan duidelijker gedemonstreerd, dan in het Duitsland van nu, waar men onder de regering van den sociaal-democraat Ebert alles doet, om die misdaad aan te wakkeren en derhalve de gevangeniszen over te bevolken.

Nog een lersche Sowjet.

Het personeel van al de boterfabrieken van de firma Cleeve, in het Zuiden van Ierland heeft de fabrieken van zijn werkgevers in beslag genomen en houden deze met goed gevolg in gang door een arbeiders-Sowjet.

De directeur schreef ons namens het Arbeiders-Comité van Actie eenigen tijd geleden vanuit het Arbeiders Tehuis, te Tipperary, met verzoek om een markt te vinden voor 40 ton (40000 Kilo) beste boter en een aanbod om een groote hoeveelheden gecondenseerde melk cadeau te doen aan het Russische Hongersnoodfonds.

Wij zonden de mededeeling dadelijk naar de „Daily Herald“ om het aan de verschillende arbeidersorganisaties bekend te maken, voor zoover de Arbeiders-Raad dit al niet gedaan had. Wij stelden ons ook in contact met het Hulp-Comité van de Vrienden en ontvingen bij wijze van antwoord de volgende mededeeling: Waarde Sylvia Pankhurst,

Wij ontvingen uw vriendelijk aanbod van 18 dezer en danken er U ten zeerste voor, dat U dit te onzer kennis gebracht heeft.

Het spijt ons echter, dat wij op het oogenblik niet in staat zijn het voortel in overweging te nemen, daar wij gedurende eenige weken aanzienlijke voorraden hebben opgekocht en thans op geen andere aanbiedingen kunnen ingaan, vooral wat betreft melk, waar van wij tamelijk grotere hoeveelheden hebben verstaan dat ons district onmiddellijk noodig heeft, in verband met het feit, dat wij zeer goedkoop konden slagen.

U nogmaals dankend, verblijven wij,

Hoogachtend,
(get.) HAROLD L. WALKER.
Supplies department

Na er kennis van genomen te hebben, dat de vrienden zooveel gecondenseerde melk hadden als zij konden gebruiken in het door hongersnood geteisterde Rusland, telefoondeerden wij hen om er de aandacht op te vestigen, dat de melk een gift was, die opgeslagen of naar andere districten gebracht kon worden en dat de boter gekocht kon worden. Het antwoord was, dat het Hulp-Comité van de Vrienden ook van boter zooveel gekocht had als het voor den eerstkomenden tijd gebruiken kan. Om er het minste van te zeggen, wij

waren uiterst verbaasd te hooren, dat het door hongersnood geplagde district zoo overvloedig voorzien was. Inderdaad wij konden niet nalaten ons het antwoord in te denken, zoo het aanbod was gekomen van de firma Cleeve plaats van den Arbeiders-Read „Workers Dreadnought“

Niet de leiders ontmaskeren.

Ook in Enschede zou men het Meifeest vieren; het P.A.S. had het initiatief genomen en pakte flink aan. Alle revolutionaire organisaties kregen bericht om op een vergadering te komen, teneinde een Mei-Comité te stichten.

Ook de K.A.P. zond haar afgevaardigden, dus het beloofde wat te worden. We hadden echter nog wel eenige maanden voor de borst, zoodat we die voor de propaganda konden benutten.

Maar de K. A. P. wilde geen Meifeest zooals de vorige jaren: heel netjes in een optocht met muziek vooraan, om daarna de feestelijkheden weer op te bergen tot het volgend jaar. En de K.A.P. wist op de vergadering gedaan te krijgen, dat men alle leden zou aansporen om alvast voor de Meifeesten propaganda te maken en de massa de beteekenis der Meiviering uitte zetten. Dit zou voor onze mannen een gelegenheid zijn om de massa te wijzen op de noodzakelijkheid, de misleiders van zich af te schudden.

Maar jawel, er heerschte al vrees onder de vreesachtigen, men stak de voelhorens eens uit. Gestel dat de brave jongens het kalm toelieten, dat men hun leiders in miscrediet bracht; 't zou al te mal wezen op een Meifeest. En als ze eens door de massa ontroond zouden worden, wat moeten ze dan beginnen? Zich aansluiten bij het werklozenleger? En gestel, dat de Rijkswerklozenverzekering de uitkeeringen stop zette?

Ja, het was een beroerde positie, want je zou een mal figuur maken. Maar wacht, vlug gehandeld, de gewillige en gehoorzame knechten bij elkaar getrommeld en hen ingefluisterd, dat de K.A.P.ers toch maar halve idioten zijn, die men beter uit het Mei-Comité kon knikkeren, organisatorisch natuurlijk. Op de eerstvolgende vergadering van het Mei-Comité zou men besluiten, dat op de propagandatochten, die Zondagsmorgens door alle wijken der stad gehouden zouden worden, *alleen die lectuur verkocht mocht worden, die door de N.A.S. menschen uitgegeven wordt.* Wie zich hieraan niet wenscht te houden, kan geen deel van het Rev. Mei-Comité uitmaken. Hierover werd dan ook gestemd, en 't moet gezegd worden, het ging eerlijk. Resultaat: de K.A.P. uit het Mei-Comité en de leiders voorloopig gered.

Zoeven bij ons verschenen:

DE ORGANISATIE VOOR DEN KLASSENSTRIJD door H. GORTER.

verkorte inhoud: 1. De bedrijfsorganisatie. 2. De Komm. politieke partij. 3. Eenheid v. d. Algem. Arb. Bond en de Komm. Partij.

PRIJS 12 1/2 CENT. PER POST 15 CENT.

Bestellen bij: P. Coerman, Joz. Israëliën 16, Bussum.

De C. P. op het verkiezingspad.

Maandag 8 Mei sprak Wijnkoop in Schiedam voor ongeveer 80 menschen over de a.s. verkiezingen.

Een anderhalf uur langen, saaien en wat men zegt, leugenachtige redten.

Ik zal wat van dat fraais opsommen.

„De C.P. volgens Wijnkoop is de eenigste partij die het parlementarisme revolutionair handteert. Wij zijn geen baantjesjagers, want als je in dat parlement zit, moet je nog heel wat kosten maken. Arbeiders stemt op ons, stemt op ons, want anders loopt het mis.“

In Rusland is de dictatuur van het proletariaat, daar heerscht de orde van den arbeid.

De K.A.P. wat is dat voor een vereeniging, ik heb er nog niet van gehoord.

Het zou te ver voeren om al de onzin van Wijnkoop op te sommen.

Onze p.g. Wijnvoeldt nam Wijnkoop dan ook geducht onder handen, en ik kan wel zeggen dat op enkele arbeiders na de geheele vergadering er luide mee instemde.

Men zou dan ook met Wijnkoop medelijden gekregen hebben, want zijn beantwoording uitte zich in een ware scheldpartij en grofheden, dat de geheele zaal het uitproeste van het lachen.

Wijnvoeldt was een slechte leerling van hem geweest, gaf lieflijke namen als: je bent een bourgeois, reactionair, een jong meneertje en een sectariër.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.

REDACTIE: Oostzeedijk 352a Rotterdam ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50 per halfjaar. Losse Nummers . . . 5 Cent

Kommunistische Arbeiderspartij in Nederland.

Arbeiders!

De verkiezingen naderen weer! Weer wordt door de verschillende politieke partijen van links naar rechts om uwe stemmen gebeld. Gouden bergen worden u beloofd: Goede wetten in het belang uwer klasse, betere volkshuisvesting, billijke belastingregeling, ontwapening, socialisatie, enz. Rooms-Katholiek en S.D.A.P., Anti-Revolutionair en Vrijheidsbond, allen bieden tegen elkander op en bezweren U slechts hunne kandidaten te siemmen. De Communistische Partij zegt, aan dit spelletje niet mede te doen, het parlementarisme te verfoeien, maar beveelt zich evenzeer in de gunst en de recom-mendatie der kiezers aan. Wel beweert deze partij, dat haar parlementarisme „revolutionair“ is, doch dit is slechts een demagogische poging om de aandacht van het proletariaat van de werkelijkheid af te leiden. Het parlementarisme van de C.P. is geen haar beter dan elk ander.

Dat moet door U worden ingezien.

Stemt gij, waardigt gij leiders af naar het parlement, dan genietten slechts zij daar voordelen van in den vorm van vette baantjes.

Maar gij blijft honger en!

Wilt gij het kapitaal bevechten en het overwinnen, dan moet gijzelf d.w.z. de geheele arbeidersklasse! Het kapitalisme is in zijne doodscrisis, d.w.z. het heeft als economisch stelsel afgedaan. Conferentie op conferentie wordt gehouden, waar dan de knapste burgerlijke koppen beraadslagen. Maar zij zien geen uitweg! Een ding echter staat vast: het kapitalisme kan zich nog slechts staande houden door de scherpste uitbuiting der arbeidersklasse. Vandaar de verlenging van den arbeidstijd, verlaging der loonen, ongekende werkloosheid. Dit zijn de kenmerken van het ontredde kapitalisme, van het stelsel dat zichzelf heeft overleefd, dat nog slechts bij de genade der arbeiders kan bestaan.

Arbeiders, ziet dit toch in! Wilt gij niet in massa's, in de grootste ellende, ten onder gaan, neemt dan zelf de politieke macht in handen. Onder het kapitalisme zijn voor U geen verbeteringen in uw lot meer te bevechten. Noch in de parlementen, noch door de vakvereenigingen. Gij moet zelf nieuwe organisaties scheppen welke U in de komende revolutie ter overwinning zullen voeren:

De Revolutionaire Bedrijfsorganisaties! In deze organisaties zult gijzelf moeten strijden. De tijd dat gij anderen voor U kondi laten onderhandelen, is voorbij. Thans geldt het: **De macht veroveren of ondergaan.** En die macht, noemens, kunt gij niet door de parlementen veroveren. Die moet gij verkrijgen, door de bedrijven in uw bezit te nemen, zodra gij u hiervoor sterk genoeg gevoelt in inzicht en aantal. Bedenkt, dat gij in dien strijd om de macht de parlementariërs en de vakvereenigingsbonzen steeds tegenover U zult vinden.

Gij zult geheel op uzelf zijn aange-wezen! Daarom, arbeiders, laat u niet misleiden door de lokstem der zetteljes hengelaars. Zij kunnen niets goeds, alleen maar kwaad aan onze zaak doen.

Uw lot ligt in uw eigen handen! **Weg met het parlement!** **Weg met de vakvereenigingen!** **Weg met de valsche leiders!** **Leve de Sociale Revolutie!**

De Kommunistische Arbeiderspartij in Nederland. (K.A.P.N.)

BERICHT.

ABONNEMENTEN voor het volgende halfjaar gaan niet in voor het eerste voldaan is. Het tweede halfjaar begint met dit nummer. Amsterdammers leg het geld voor het afge-loopen halfjaar klaar.

Onze Anti-Verkiezingsactie.

Het volgende manifest wordt door Rotterdamsch afd. in duizenden exemplaren verspreid:

Het Leiders-offensief tegen de Arbeiders De leiders van beroep, de menschen die geen klassen-strijd maar prestige-strijd voeren, die geen middel te min en te gemeen achten, om de denkende arbeiders onmogelijk te maken, hebben ook tegen ons, leden van de K.A.P.N., het offensief geopend. Een stroom van vuil wordt over onze hoofden uitgestort en ijverig door de fanatieke volgelingen verder gecolporteerd.

Het loont de moeite, zoo nu en dan eens kennis te nemen van de taal, waarvan de Roomschen zich bedienen, als het er om gaat hun volgelingen op te warmen, schrijft Dr. W. van Ravesteyn in „De Tribune“ van 10 Juni. Maar evenzeer loont het de moeite, datzelfde te doen met de taal der Communistische Partij. We zullen de liefelijkheden eens opsommen, die ons in de laatste weken naar het hoofd zijn geworpen. De leden van de K.A.P. zijn: leugenaars, domooren, stumpers, kwaadwilligen, kwajongens, snurkers, crapule (dit beteekent: iedelijk volk, janhagel, schooier, schelm, iedelijk mensch) slachtoffers van Gorter, kleine kinderen, schoften, plochten, hysterische jongens, ziels-zieken, gladderkers, provocateurs, een schurftige bende arbeidersvijanden, onderkruipers, volslagen krankzinnigen, politierekels, door de regering betaalden en menschen met een zwaarte ziel.

De „Voorwaarts“, het orgaan der S.D.A.P. neemt in haar nummer van 15 Juni een deel van deze vuiligheid over en verklaart op gezag van „De Tribune“ de vergadering sabotage tot het „voornaamste strijd-middel“ van de K.A.P. Waarom stormt men al deze smerigheden over ons uit? Omdat wij ons verzetten tegen de leidersdictatuur. Omdat wij anti-parlementariërs zijn. Omdat wij U waarschuwen voor de verderfelijke gevolgen van den verkiezingszwendel. Omdat wij U zeggen: „Stemt niet!“ Omdat wij U waarschuwen voor de vakvereenigingen. Omdat wij Uw aandacht vestigen op de verdradelijke rol, die de vakvereenigingen noodzakelijk moeten spelen, getuige de officiële verklaring van het Duitse Ministerie van Binnenlandische zaken, naar aanleiding van den Maart-opstand in 1921, die aldus luidt: „Een woord van erkentelijkheid, de regering bij hare maatregelen ondersteunt te hebben, verdienen de vakvereenigingen van aai richtingen“ Omdat wij U zeggen: **Bouwt Bedrijfs-organisaties op**, voert met deze organisaties, in dezen tijd van kapitalistischen ondergang, alleen den strijd om de verovering van de politieke macht. Omdat wij U zeggen: versterkt de K.A.P.N., die niet alleen staat in de wereld, maar internationaal verbonden is met Kommunistische Arbeiderspartijen in verschillende landen, zelfs in Rusland. Omdat wij U de waarheid willen zeggen omtrent Rusland. Omdat wij U bezweren het lot der arbeidersbeweging niet afhankelijk te maken van de 2e en de 3 Internationale. Omdat wij, in één woord, pal blijven staan voor de

Het Licht.

door W. KOROLENKO.

Langen tijd geleden gebeurde het eens, dat ik op een donkere herstavond op een Siberische rivier moest varen.

Bij een bocht van de rivier gloeide plotseling onder zwarte bergen een licht omhoog.

Het gloeide schel, intensief en heel, heel dichtbij. „Gode zij dank“, zei ik verheugd, „een dorp is in de nabijheid, een onderkomen“.

De roeier, een Siberiër, keerde zich om en staarde over zijn schouder naar de vlam. Toen begon hij weer apathisch te roeien.

„Het is nog ver . . .“ Ik geloofde hem niet, het licht was er . . . uit de diepe duisternis kwam het scherp naar voren.

Maar de roeier had gelijk, het was werkelijk nog ver. Het is een eigenaardigheid van deze lichtverschijningen, over de duisternis te triomfeeren, nader te komen, te schitteren en uit de verte te lokken.

Gij denkt: nog twee, drie riemslagen en ik ben aan het doel. En toch, het was nog zoo ver.

Nog lang voeren wij op den donkeren, diepzwarten vloed. De rotsen en kloven kwamen nader en dreven weg, trokken zich in 'e verte terug en verloren zich in de schijnbare oneindigheid.

Het licht stond er echter nog . . . Nog altijd wenkend en lekkend, zoo na en toch nog ver.

Vaak staat dit beeld mij voor den geest, de donkere vloed, door rotsige bergen beschaduwde en het levendige licht.

Niet mij alleen lokken zoo vele lichten door hunne nabijheid, terwijl het leven nog immer tusschen duistere oevers voortgaat.

En de lichten zijn nog zoo ver.

En weer moet men naar den riem grijpen, niet moede worden.

Want voor ons uit is het licht.

Zoene verschenen:

De Sowjet-Regering en de 3e Int. op sleeptouw der Intern. Bourgeoisie.

VERKLARING.

In een der laatste nummers van de K. A. zie ik, dat de Afd. Rotterdam der K.A.P. aan Wijnkoop een debat met mij heeft aangeboden. Ik zal gaarne het bedrog der Derde Internationale ontmaskeren en neem dus dat plan der afd. Rotterdam aan. Echter op eene voorwaarde. Wijnkoop heeft herhaaldelijk in openbare vergaderingen eenige leden der K.A.P. politiestippen en provocateurs genoemd. Hij heeft deze beschuldiging niet bewezen, nadat hij daartoe door ons was uitgenoodigd. Dit is het infamste, wat ik ooit in de arbeiderswereld heb gezien.

Wanneer de arbeidersklasse op de hoogte was van haar historische taak, dan zou Wijnkoop om deze daad uit de beweging zijn verdreven, door alle revolutionaire partijen.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderworpenheid aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verrijging nooit meegedaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

H. GORTER.

Het Congresbesluit inzake „Jeugd“

Het jeugdvragestuk is in de eerste plaats, de vraag van de zelfbewustzijns-ontwikkeling der jeugd. De geschiedenis van de jeugdbeweging en de geestesgesteldheid van het proletariaat, bewijzen dit.

Niet door woorden, maar door de ijzeren noodzaak door het moeten worden de zelfbewustzijns-ontwikkeling, de ontwikkeling van het zelfdenken en — handelen der jeugd, gevormd.

En met de vaststelling van dit feit is het congresbesluit geoordeeld en beoordeelt.

Want de noodzaak tot zelfdenken en handelen is er voor de jongeren niet in de partij. Die is er alleen als zij op zichzelf aangewezen zijn, in hun eigen organisatie.

Komen de jongeren die kritisch aangelegd zijn (de tweede voorwaarde voor de zelfbewustzijnsontwikkeling) in de partij, dan wordt deze aanleg versterkt en een eventueel stelling nemen tegenover hun meeningen niet kunnen dulden, van degenen die zooveel jonger zijn dan als zij.

Het gevolg is een volkomen onderwerping aan de

in aantal sterkere volwassenen, zoodat van zelfstandigheid en bewustzijnsontwikkeling geen sprake is.

Men spreekt in het voorstel van „gelijkberechtigtheid“! Een frase anders is dit niet. Alleen het feit dat men vast moet leggen dat een zeker soort partijgenooten evenveel rechten moet hebben als de anderen, zou reeds aantoonen dat de toestand, zooals boven omschreven is.

Trouwens met 't voorstellen van een leeftijdsgrens voor de jongeren, waardoor slechts een zeker deel van hen tot de partij wordt toegelaten, begint het vaderlijke beschikkingsrecht.

Is de drijfveer van dit voorstel deze, dat er jongere krachten in onze partij noodig zijn, dan moeten wij ons uitspreken voor de zelfstandige organisatie der proletarische jeugd.

Deze jeugdorganisatie, die zelfstandig is dradood, doordat de jongeren zelf de K. A.-beginselen leeren toepassen, zelf over de daarbij te volgen taktiek discussieeren, is de eenige bron waaruit de K.A.P. jonge Kommunistische Arbeiders winnen dan.

Daarmede is tevens het vraagstuk van de zelfbewustzijns-ontwikkeling der jeugd op de eenig juiste wijze opgelost.

Ook de geschiedenis der jeugdbeweging geeft mij daarin gelijk.

Want alleen doordat zij zelf hun eigen politiek en taktiek bepaalden, doordat zij zelfstandig optraden, waren de jeugdorganisaties in 1915, toen het proletariaat geen Internationale meer had, in staat de Internationale banden te smeden die naast de Russische Revolutie een der grondslagen was voor de 3e Internationale en indirect voor de Komm. Arb. Intern.! Alleen daardoor zijn in verschillende landen, o.a. in Italië, de Revolutionaire partijen uit de Jeugdorganisaties voortgekomen!

De grondslag voor deze jeugdorganisatie is, zooals gij weet gelegd door de Komm. Arb. Jeugdgroep te Amsterdam als oppositie in de „Zaaiër“, kwam zij reeds op voor deze K. A. beginselen, thans nu zij ze in praktijk wil brengen hebben wij de plicht haar en haar orgaan „de Baanbreker“, zooveel wij kunnen, te steunen.

Het bestaansrecht van de K. A. J.-groep, dat is te werken voor de vorming van een zelfstandige Komm. Arb. Jeugdorganisatie in Nederland, is haar door de geschiedenis van de jeugdbeweging, door de geestesgesteldheid van het jeugdproletariaat en niet het minst door het K. A. P.-principe: zelfbewustzijns-ontwikkeling, verzekerd.

Onze partij heeft het daarmee in strijd zijnde congresbesluit te herroepen, en dit moeilijke werk te bevorderen.

BERICHT.

ABONNEMENTEN voor het volgende halfjaar gaan niet in voor het eerste voldaan is. Het tweede halfjaar begint met dit nummer. Amsterdammers leg het geld voor het afge-loopen halfjaar klaar.

GARANTIEFONDS.

Partijgenooten en geestverwanten wekken wij op ons blad, het eenige orgaan ener revolutionair-marxistische partij, zooveel als in hun vermogen is te steunen. Thans, meer dan ooit, is ons voortbestaan een levensvoorwaarde voor de zelfbewustzijns-ontwikkeling der arbeiders.

Onze Brochures.

- Het Communistisch Manifest 20 Cts.
- De Grondslagen van het Communisme 25 „
- Het Historisch Materialisme 40 „
- Klassenoraal 10 „
- Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 35 „
- De Wereldrevolutie 25 „
- Staat en Revolutie, door N. Lenin 40 „
- Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij 25 „
- De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) 120 „
- De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat 12 1/2 „
- De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleeptouw der Intern. bourgeoisie. 20 „
- Open brief aan Lenin 25 „
- Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum. Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts hooger.

Het internationaal kapitaal is in de parlementen niet te bevechten!

Deze onvruchtbare vergadering voor de C.P. werd om twaalf uur gesloten met applaus, neen met gehoon en gelach. Men verzekerde ons dat Wijnkoop in Schiedam wel drie stemmen op zich vereenigt.

Kameraden van de K.A.P.N. verzuimt niet wanneer deze heeren de arbeiders het reformisme druppelsgewijze ingeven, wij op hun openbare vergaderingen moeten zijn.

Aan ons de taak, al zijn wij klein met kracht tegen de zwendel politiek van de C.P., die niets te maken heeft met het communisme te agiteeren.

Schiedam heeft ons bewezen, dat deze heeren tot alles in staat zijn wanneer het gaat om hun partijbelangen. Schandelijk is het van een Wijnkoop te hooren, dat er van Gorter geen artikelen zijn geweigerd en hij persoonlijk de meeste sympathie voor Gorter heeft.

Wanneer bij interruptie dan wordt geroepen is Gorter dan een leugenaar zegt de heldhaftige Wijnkoop:

Dat gaat jullie niet aan, ik zal Gorter zelf wel zeggen wat hij is. Daarom kameraden laat de K.A.P. de heeren der nachtmeries worden, weest overal present om de arbeiders op deze lage praktijken te wijzen en deze zullen zich verachtelijk afkeeren van een partij die zich noemt C.P. en mee stijfden onder de vaan van de K.A.P.

De aanslag op de havenarbeiders.

De brute aanslag op de havenarbeiders door de „Scheepvaartvereeniging Zuid“ is Maandag 8 Mei ingeluid met 10 pCt. loonsverlaging.

Eigenaardig is de houding van de vakverg. geweest. Eenige weken geleden beleegde de Ned. Fed. van transportarbeiders over bovenstaande een openbare vergadering, met Bouman en Sorman als sprekers.

Bouman was de bonafide revolutionair en spoorde aan tot de staking, wat zeer gemakkelijk was, daar, zijn wij goed ingelicht de org. „Streven naar Verbetering“ nog geen honderd arbeiders meer telt. Aan den anderen kant was dit zoo misdadig daar er pas in de haven een opruiming is gehouden van 2500 arbeiders.

Bouman gelooft zeker nog steeds aan de bloeiperiode van het kapitalisme om een aanslag op het levenspeil van de arbeiders te kunnen laten afslaan.

Aan den anderen kant schijnt hij dit niet meer te gelooven.

Het geliefkoosde spreken van deze concurreerende leiderskrieken is steeds: Binnen het raam van het kapitalisme is er voor de arbeiders geen verbetering moet mogelijk.

Kameraden in de haven, dit laatste zegt ook de K.A.P. maar niet met de bedoelingen van de vakvereenigingsleiders om een fraze in den mond te nemen waarvan zij de waarde niet kennen.

Wij zeggen het kapitalisme verkeert in zijn laatste levensfase. Is aan die laatste levensfase een eind te maken door den loonstrijd? Neen kameraden, in dit tijdperk moet de proletarische klasse voor zijn historische taak geplaatst worden.

De strijd om de macht moet ingeluid worden. Geen parlementarisme of onderhandelingsje spelen met de vakverg. Op eigen beenen staan, het zelf denken en handelen naar voren en dan, havenarbeiders, is dit de laatste aanslag geweest.

Hengelo.

Het is weer 1 Mei geweest, de dag, waarop de revolutionairen wapenschuif houden. Toen wij Maandag den eersien Mei, des avonds om 7 uur de vergaderzaal binnentraden, gewapend met een pak leetuur, scheen het ons toe, dat de opkomst niet groot zou zijn. Maar tenslotte viel het nog mee, ofschoon het geen Meivergadering als vorige jaren was. Waar bleven zij, die zich revolutionairen noemen?

Als ze hier, in Hengelo, in de onafhankelijke vakvereenigingen te zoeken zijn, zijn ze al bijzonder revolutionair. Wie licht daar?

De meesten zijn het niet met ons eens en schermen met Domela Nieuwenhuis. Maar we vragen deze menschen, als gij wilt wat de vrije socialist en anarchisten willen, waarom sluit ge u dan niet bij hen aan?

Op dezen Meidag verkochten we nog al wat brochures, vooral die van den Alg Arb. Bond. Dit zal wel gekomen zijn doordat Schenk de Meirede uitsprak er op wees, dat de vakvereenigingen niet meer moeten strijden voor een centje meer of een halfuurje minder, maar dat er revolutionaire B. O. moesten komen. En daar had hij volkomen gelijk in. Deze vergadering ging uit van het F.A.S.

De S.D.A.P. hield op 30 April een meeting en een optocht, die maar matig was. Op 1 Mei hadden ze het Concertgebouw afgehuurd.

Arbeiders van Hengelo, neemt kennis van onze leetuur. Abonneert u op ons blad, de Kommunistische Arbeider. Agent: J. Weegink, Krabbenboschweg No. 4, Hengelo.